

Zeu străin

Zorica Latcu

Vazut-am azi la templu pe Zeul cel strain.
Din ce strafund crescut-a faptura lui de crin?
Din ce inaltimi pogoara privirea lui de vis?
Ce besne-adanci la pasu-i luminii s-au deschis?
Ce haos plin de valuri, ce mari s-au despocat,
Cand glasu-i bland in ruga spre cer s-a ridicat?
Ce tainica putere i-a fost sortita lui,
Sa rataceasca-n lume ca fiu al nimanui,
Ci invaluit in taina seninei lui blandeti,
Sa fie-n umilinta stapan peste vietii?
De ce, lasandu-si lumea de dincolo de zari,
S-a pogorat la oameni, sa sufere ocari,
Si pentru cine, spuneti, picioru-i preacurat
In pulberea din cale, tacut, a sangerat?
Si pentru ce, asemeni miresmelor de pret,
Ramane-nchis cu duhul in asprele peceti?
Cand oare, lepadandu-si vesmantul lui de lut,
Se va-nalta in slava, senin ca la-nceput?
Vazut-am azi la templu pe Zeul cel strain,
El stralucea ca neaua, in haina lui de in.
Mi s-a parut o clipa ca-n rostul lui usor
Ma cheama, ca ma striga cu mila si cu dor,
Ca pentru mine, numai, luat-a chip de lut,
Ca pentru mine, numai, in suflet l-a durut;
Faptura lui curata, ca jertfa la altar;
Ca-l port de-acum in minte, ca este-al meu de-acum,
Si m-am trezit, cu fata in pulberea din drum.